

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 17 listopada 2020 r.

DNR-5.730.25.2020.KR

DECYZJA nr DNR-2/260/2020

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z wniosku TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-2/197/2020 z dnia 22 września 2020 r., postanawiam na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w zw. z art. 97 ust. 1 w zw. z art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r., poz. 544 ze zm.), utrzymać decyzję w mocy w zaskarżonej części, tj. w zakresie pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu u przedsiębiorcy „TOYA” spółka akcyjna z siedzibą we Wrocławiu, stwierdzono w ofercie handlowej spawarkę inwertorową STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058, dalej: „wyrób”, „sprzęt elektryczny”, „spawarka”.

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez Laboratorium Badawcze Biura Badawczego ds. Jakości Stowarzyszenia Elektryków Polskich w Warszawie (sprawozdanie z badań Nr LA-19.105 z 6 listopada 2019 r.) na zgodność z normą PN-EN 60974-1:2013-4 Sprzęt do spawania łukowego. Część 1: Spawalnicze źródła energii wykazały naruszenie wymagań zawartych w:

- pkt 10.10 - przewód zasilający spawarki wyposażony został we wtyczkę nierozbieralną typu JD03-A1 o prądzie znamionowym 16A/250V, natomiast

wg instrukcji obsługi w obwodzie zasilania należy zastosować zabezpieczenie o prądzie zasilania co najmniej 25A. Prąd znamionowy wtyczki jest mniejszy niż wymagany prąd znamionowy zabezpieczenia obwodu zasilania, co stwarza zagrożenie przeciążenia wtyczki lub innych elementów obwodu zasilania i ryzyko uszkodzenia izolacji lub powstania pożaru;

- pkt 16.3 pkt a) i b) - dokładność wskazań prądu spawania na podziałce zadajnika dla niektórych nastaw przekracza wymagane wartości.

Ze względu na powyższe, Prezes UOKiK wszczął postępowanie w sprawie:

1. wprowadzonej do obrotu spawarki inwertorowej STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058 niezgodnej z wymaganiami określonymi w następujących przepisach rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806, zwanego dalej rozporządzeniem):

a) § 6 ust. 1, ze względu na zaprojektowanie i wytworzenie wyrobu, w sposób niezapewniający jego zgodności z zasadami ochrony przed zagrożeniami, o których mowa w § 7,

b) § 7 ust. 1 pkt 1 i 2, ze względu na zastosowanie wtyczki o prądzie znamionowym mniejszym niż wymagany prąd znamionowy zabezpieczenia obwodu zasilania, co stwarza zagrożenie przeciążenia wtyczki i przegrzania elementów obwodu zasilania oraz uszkodzenia izolacji lub wystąpienia pożaru.

2. nałożenia na ww. przedsiębiorcę kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu spawarki inwertorowej STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058, niezgodnej z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia.

Po przeprowadzeniu postępowania, mając na względzie zgromadzone w sprawie dowody przekazane przez stronę postępowania organ uznał, że wyrób został wycofany z obrotu a nadto konsumenci zostali poinformowani o istniejących niezgodnościach, w związku z czym na podstawie art. 84 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r., poz. 544 z późn. zm.) umorzył postępowanie w sprawie wprowadzenia do obrotu niezgodnego z wymaganiami. Jednocześnie fakt, że wprowadzona do obrotu przez przedsiębiorcę „TOYA” spółka akcyjna z siedzibą we Wrocławiu spawarka inwertorowa STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058 nie

spełnia wymagań określonych w § 6 ust. 1 oraz w § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia, wyczerpał przesłanki określone w art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, na podstawie na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 18.000 zł. Decyzja DNR-2/197/2020 została skutecznie doręczona 29 września 2020 r.

Pismem z 13 października 2020 r. „TOYA” S.A. zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wnosząc o uchylenie decyzji DNR-2/197/2020w zakresie pkt 2 oraz odstąpienie od nałożenia na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie o nałożenie kary niższej. Decyzji zarzuciła naruszenie art. 97 ust. 4 pkt 1 o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku poprzez nałożenie na spółkę kary, kiedy to w ocenie strony postępowania naruszenie prawa było znikome oraz naruszenie art. 97 ust. 3 pkt 1-6 oraz pkt 8 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku poprzez nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących przy wymiarze kary i wymierzenie przez organ kary rażąco zawyżonej.

Pismem 26 października 2020 r. Prezes UOKiK poinformował, iż zgodnie z art. 10 § 1 K.p.a. „TOYA” S.A. jako stronie postępowania przysługuje prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a zgodnie z art. 41 K.p.a. w toku postępowania strony oraz ich przedstawiciele i pełnomocnicy mają obowiązek zawiadomić organ administracji publicznej o każdej zmianie swojego adresu, w tym adresu elektronicznego, a w razie zaniedbania ww. obowiązku doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny. Ponadto wskazał, że zgodnie z art. 73 K.p.a., Strona ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów, a prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Jednocześnie jeśli strona znajdowała się w posiadaniu dowodów, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, a które dotychczas nie zostały przedstawione Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów została wezwana do ich niezwłocznego złożenia.

Pismem z 9 listopada 2020 r., które wpłynęło do Urzędu 16 listopada 2020 r. strona postępowania przekazała informację o przekazaniu do utylizacji 99 sztuk spawarki. Na dowód utylizacji przedłożyła wydruk karty przekazania odpadu oraz potwierdzenie wystawienia karty przekazania odpadów w systemie BDO. Ponadto strona podtrzymała dotychczasowe stanowisko oraz wniosła o odstąpienie od nałożonej kary pieniężnej w związku ze znikomą wagą naruszenia prawa. Nadto strona wskazała, że obliczając korzyść

majątkową Prezes UOKiK powinien wziąć pod uwagę fakt, że stroną obciąża koszt zakupu utylizowanych egzemplarzy wyrobu.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 63 ust. 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku w przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 2, art. 75 ust. 1, oraz do postępowań, o których mowa w art. 76 ust. 1, art. 85 ust. 1 i art. 87 ust. 3, a także do postępowań w sprawach kar pieniężnych, o których mowa w art. 88-96, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy K.p.a.

Stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie.

W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane Wnioskiem TOYA S.A. z siedzibą we Wrocławiu, reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika radcę prawnego Macieja Domagałę, nadanym za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2010 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020 r., poz. 1041) w dniu 13 października 2020 r. tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a.- 14 dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej decyzją DNR-2/197/2020 i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski,

K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSAz. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, KPA Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, LEX nr 57182, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, LEX nr 81760). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten

organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07, LEX nr 338253). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08, LEX nr 508489). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszo-instancyjną w określonej, dającej się wyodrębnić części, to organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i w konsekwencji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawy także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia. (Wyrok NSA z dnia 9 maja 2014 r., sygn. I OSK 2492/12). Z uwagi na fakt, że zgodnie z treścią Wniosku strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 2 decyzji nr DNR-2/197/2020 z dnia 22 września 2020 r., Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania dokonał ponownego rozpatrzenia sprawy wyłącznie w zakresie objętym zaskarżeniem.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego TOYA S.A. jest producentem wprowadzonej do obrotu spawarki inwertorowej STHOR 73205 rok

produkcji 2017 kod EAN 5906083732058 i odpowiada za wprowadzenie wyrobu do obrotu.

Zgodnie z art. 5 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku wyroby wprowadzone do obrotu lub oddawane do użytku muszą spełniać wymagania. Wymagania dla wyrobów podlegających ocenie zgodności określają przepisy wydane na podstawie art. 12 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. W niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806).

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, na podstawie sprawozdania z badań Laboratorium Badawczego Biura Badawczego ds. Jakości Stowarzyszenia Elektryków Polskich w Warszawie (sprawozdanie z badań Nr LA-19.105 z 6 listopada 2019 r.) ustalono, że wyrób nie spełnia wymagań normy PN-EN 60974-1:2013-4 Sprzęt do spawania łukowego. Część 1: Spawalnicze źródła energii.

W toku postępowania przeprowadzonego w I instancji, Prezes UOKiK postanowieniem z dnia 16 marca 2020 r. wyznaczył stronie postępowania termin 60 dni na przedstawienie dowodów na okoliczność wycofania wyrobu z obrotu oraz powiadomienie użytkowników o istniejącym zagrożeniu poprzez zamieszczenie ogłoszenia w prasie ogólnopolskiej oraz na stronie internetowej, wskazując jednocześnie, jakie dowody należy przedstawić na okoliczność podjętych przez nią działań. Prezes UOKiK poinformował także stronę postępowania, iż organ nadzoru rynku odstąpi od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli strona postępowania przedstawi dowody potwierdzające wykonanie ww. postanowienia. Postanowienie zostało doręczone stronie postępowania 27 marca 2020 r., w związku z czym termin na jego wykonanie upływał wraz z dniem 20 lipca 2020 r.

Wprowadzona do obrotu spawarka inwertorowa STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058 jest niezgodna z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia, co wyczerpuje przesłanki określone w art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Przepis art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że producent albo importer, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku

wyrób niezgodny z wymaganiami, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Zgodnie z art. 97 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 88-94, nakłada, w drodze decyzji, organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub art. 85 ust. 1.

Administracyjna kara pieniężna nakładana przez Prezesa UOKiK stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez podmioty gospodarcze, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Ma ona charakter represyjno - wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Kara pieniężna ma na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Wysokość kary pieniężnej leży w sferze uznania administracyjnego organu prowadzącego postępowanie, wyznaczonego zasadą równości i zasadą proporcjonalności oraz kryteriami wskazanymi w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ nadzoru rynku bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, oddanych do użytku lub udostępnionych na rynku, potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;

- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu usunięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej - warunki osobiste strony, na którą kara pieniężna jest nakładana;
- 8) współpracę z organem nadzoru rynku prowadzącym postępowanie, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lub 1a lub art. 85 ust. 1, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Określając wysokość nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej Prezes UOKiK rozważył wszystkie z powyższych przesłanek wymiaru kary.

Rozważając ponownie wagę i okoliczności naruszenia prawa, Prezes UOKiK wziął pod uwagę zgodnie z dyspozycją art. 97 ust. 3 pkt 1 liczbę wyrobów niezgodnych z wymaganiami wprowadzonych do obrotu, potrzebę ochrony życia i zdrowia użytkowników wyrobu oraz czas trwania tego naruszenia.

Dokonując rozważań dotyczących zarzutu związanego z oceną przesłanek wymiary kary, stwierdzić należy, że w ocenie Prezesa UOKiK nie podziela tezy strony postępowania, jakoby waga naruszenia prawa była znikoma, a liczba produktów niewielka. Szczegółowe rozważenie samej kwestii oceny wagi naruszenia prawa organ zawarł w części uzasadnienia, w której rozważane jest zaistnienie przesłanek dotyczących możliwości odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Co do samej zaś liczby wyrobów wprowadzonych do obrotu, to uznać należy, że w subiektywnej ocenie strony postępowania może być ona niewielka, niemniej jednak mając na względzie rodzaj wyrobu uznać należy ją za znaczną. Inaczej bowiem traktować należałoby wprowadzenie do obrotu 900 spinaczy biurowych, a inaczej należy ocenić wprowadzenie do obrotu 900 spawarek - urządzeń specjalistycznych.

Wprowadzona do obrotu przez stronę postępowania spawarka inwertorowa STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058 nie spełnia wymagań, ze względu na zastosowanie wtyczki o prądzie znamionowym mniejszym niż wymagany prąd znamionowy zabezpieczenia obwodu zasilania. Zważywszy na powyższe, zagrożenie przeciążenia wtyczki i przegrzania elementów obwodu zasilania oraz uszkodzenia izolacji lub wystąpienia pożaru należy uznać za poważne. Strona postępowania

wprowadziła do obrotu 900 sztuk wyrobów w okresie od grudnia 2017 r. do listopada 2019 r. Stwierdzić zatem należy, że strona postępowania jako producent, wprowadzając do obrotu pod własną nazwą wyrób wytworzony niezgodnie z zasadami ochrony przed zagrożeniami przez okres 2 lat, naruszyła prawo w sposób istotny, albowiem spawarka stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia użytkowników, a okres trwania naruszenia uznać należy jako długi, mając na względzie dynamicznie zmieniające się oferty na rynku wyrobów. Powyższe wpływa zatem na podwyższenie wymiaru kary. Organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie uwzględnił przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej okoliczność, iż wobec przedsiębiorcy nie były dotychczas prowadzone postępowania administracyjne na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w związku z naruszeniem obowiązków tego samego rodzaju, co przemawia na jego korzyść. Według doktryny, stosując wskazaną przesłankę i ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, organ powinien zbadać i wziąć pod uwagę nie tylko okoliczność, czy strona była już wcześniej ukarana administracyjną karą pieniężną za naruszenie nakazu lub zakazu tego samego rodzaju, lecz przede wszystkim - czy kiedykolwiek się go dopuściła (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Hauser 2020 r., wyd. 6/ Stankiewicz, Legalis). Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego ukarania strony postępowania za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, w związku z czym przesłanka ta nie była oceniana w niniejszej sprawie. Strona postępowania wskazała co prawda we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy szereg postępowań i decyzji, w których Prezes UOKiK rozstrzygał sprawy wyrobów wprowadzonych do obrotu i nie nakładał na stronę postępowania administracyjnych kar pieniężnych, mieć jednakże należy na względzie, że decyzje wskazane przez pełnomocnika strony postępowania datowane są na lata od 2005 do 2015 r., a zatem wydane zostały w oparciu o ustawę z 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 155), która nie zawiera sankcji w postaci administracyjnej kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami. Natomiast do postępowania w sprawie spawarek w zakresie wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806) od 20 kwietnia 2016 r. zastosowanie ma

ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r., poz. 544 ze zm.). Ponadto jak wynika z Wniosku, żadne ze wskazanych przez stronę postępowań nie dotyczyło spawarki. Powyższe okoliczności zostały uwzględnione przez Prezesa UOKiK jako okoliczności łagodzące. Nie sposób uznać zaś za okoliczność przemawiającą za złagodzeniem kary kwestii odnoszącej się subiektywnie do skarżącej, z której wynika, że ilość postępowań przed Prezesem UOKiK w stosunku do wszystkich wyrobów wprowadzonych do obrotu przez stronę jest nieznaczna. Przywołać w tym miejscu należy art. 13 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, zgodnie z którym producent ma obowiązek zapewnić, żeby wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami. Zatem fakt, że strona postępowania wprowadza do obrotu wyroby zgodne z wymaganiami jest wynikiem ustawowego obowiązku wynikającego z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, a spełnienie tego obowiązku nie może być przestanką łagodzącą w sprawie, w której obowiązku tego nie dopełniono. Doprowadziłoby to bowiem do konieczności oceny przez organ ogólnego stosunku wyrobów niezgodnych z wymaganiami do wszystkich wprowadzanych na rynek wyrobów, nie zaś przestanki związanej z konkretną sprawą administracyjną odnoszącą się do konkretnego przedmiotu postępowania - spawarki.

Przestanka stopnia przyczynienia się strony, na którą jest nakładana kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa odnosi się do oceny związku przyczynowego między zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem), które można przypisać stronie postępowania, a naruszeniem prawa, które stanowi podstawę wymierzenia tej sankcji (Art. 189d KPA. Nowe instytucje 11 Gajewski 2017, Legalis). Okoliczności sprawy wskazują, że przedsiębiorca wprowadzając wyrób do obrotu pod własną marką nie działał z należytą starannością. Strona postępowania przyjmując na siebie obowiązki producenta winna sprawdzić m.in.: czy wyrób jest zgodny z wymaganiami. Wprowadzenie wyrobu do obrotu pomimo, iż nie spełniał on wymagań przepisów prawa, było decyzją związaną z działalnością gospodarczą strony postępowania. Przedsiębiorca podejmując takie działanie był niezależny w swej decyzji od wpływów podmiotów zewnętrznych. Przedsiębiorca nie wskazywał, by stwierdzone niezgodności były wynikiem działania osób trzecich. Mając na względzie powyższe, Prezes UOKiK stwierdza, iż w zakresie wprowadzenia do

obrotu wyrobu niespełniającego wymagań, strona postępowania niewątpliwie przyczyniła się w istotnym zakresie do powstania stanu naruszenia prawa. Zgodnie z art. 13 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku producent ma obowiązek: zapewnić, że wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami (pkt 1), niezwłocznie podjąć działania w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub odzyskania - w przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że jest on niezgodny z wymaganiami (pkt 13), na żądanie organu nadzoru rynku współpracować w celu usunięcia zagrożenia, jakie stwarza wyrób, wprowadzony przez niego do obrotu (pkt 16). Działalność gospodarcza prowadzona przez stronę postępowania ma charakter profesjonalny. Zważywszy, że na przedsiębiorcach jako zawodowych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone do obrotu przez tego przedsiębiorcę wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, iż profesjonalny charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania powinna zatem dążyć do należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wymagań, jakie mają spełniać wyroby wprowadzane przez nią do obrotu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że strona postępowania wprowadzając do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami, jako producent nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku, wynikającego z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, co skutkuje ujemnymi konsekwencjami w tym zakresie. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Z orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu

wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98, Lex nr 47129).

Odnosząc się do zarzutu strony postępowania w zakresie stopnia przyczynienia się do powstania naruszenia prawa, wskazać należy, że w ocenie Prezesa UOKiK nie zasługuje na uznanie argument jakoby strona postępowania nie odpowiadała i nie przyczyniła się do powstania naruszenia prawa. Jak wskazano wcześniej, zgodnie z art. 13 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku producent ma obowiązek zapewnić, żeby wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami. Powyższy obowiązek nie ogranicza się wyłącznie do zapoznania się z badaniami wytwórcy/dostawcy produktu, który fizycznie przygotowuje wyrób na zlecenie producenta przed wprowadzeniem pierwszej partii produktu do obrotu, lecz rozciąga się na cały okres, w którym producent udostępnia wyrób. Zgodnie zaś z pkt 5 producent ma obowiązek zapewnić stosowanie procedur mających na celu utrzymanie zgodności produkcji seryjnej z wymaganiami, z uwzględnieniem zmian w projekcie lub cechach charakterystycznych wyrobu oraz w innych dokumentach, w odniesieniu do których jest deklarowana jego zgodność. Bezdyskusyjne jest zatem, bez względu na przyczynę wystąpienia niezgodności, że to strona postępowania jako producent ponosi odpowiedzialność za wprowadzenie do obrotu spawarki niezgodnej z wymaganiami i poprzez zaniechanie polegające na niezapewnieniu, że wszystkie wprowadzone do obrotu wyroby spełniają wymagania w całym okresie jego wprowadzania do obrotu.

W toku postępowania przedsiębiorca podjął działania dobrowolne w celu usunięcia skutków naruszenia prawa przedstawiając dowody wycofania z obrotu 116 sztuk spawarki, dowody powiadomienia odbiorcy indywidualnego oraz odbiorcy, który dokonał zakupu na użytek własny o niezgodnościach wyrobu i możliwości jego zwrotu, oświadczenia kontrahentów o nieposiadaniu sprzętu elektrycznego w ofercie handlowej, jak również dowody na okoliczność powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach, w postaci wydruku komunikatu ze strony internetowej oraz ogłoszenia prasowego. Podkreślenia wymaga fakt, iż znaczna część dowodów uzyskana została przez stronę postępowania w terminie określonym w postanowieniu Prezesa UOKiK z 16 marca 2020 r., a przekazana po upływie tego terminu. Odpowiadając na zarzut polegający na niewłaściwym uwzględnieniu przesłanki oceny współpracy z organem, Prezes UOKiK wskazuje, że

wbrew stanowisku strony postępowania współpraca oceniona została pozytywnie, aczkolwiek była dotknięta wskazaną powyżej wadą. Strona postępowania podjęła co prawda działania dobrowolne, jednakże dowody wykonania postanowienia Prezesa UOKiK, którego wykonanie w terminie jest głównym punktem odniesienia dla oceny podejmowanej współpracy, nie zostały przedłożone we wskazanym terminie. Co prawda strona postępowania mogła napotkać na przeszkody w kompletowaniu dowodów i załączyła do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarządzenia Prezesa zarządu spółki TOYA S.A. dotyczące w przedmiocie wprowadzenia procedur związanych ze szczególnymi rozwiązaniami i działaniami prewencyjnymi zapobieganiem oraz przeciwdziałaniem covid-19 w „TOYA” S.A.”, organ zwraca uwagę na fakt, że wyznaczony 60 dniowy termin uległ zawieszeniu w związku z wejściem w życie art. 15 z.zs ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. (Dz.U. 2020 poz. 374 ze zm.) o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Zgodnie z ww. przepisem w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, bieg terminów procesowych w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczynał się, a rozpoczęty ulegał zawieszeniu na okres do 25 maja 2020 r. Zatem strona postępowania na podjęcie działań, o które wnosi Prezes UOKiK w postanowieniu miała nie tylko wyznaczone w nim 60 dni, lecz również mogła podjąć działania w celu ich realizacji w okresie od 31 marca 2020 r. do 24 maja 2020 r. Zatem fakt wystąpienia COVID-19 oraz związanych z nim trudności został przewidziany już w generalnej regulacji dotyczącej wszystkich postępowań przez ustawodawcę i fakt występowania stanu epidemii nie może być poczytywany jako przesłanka o decydującym wpływie na ocenę współpracy przedsiębiorcy z organem. Ponadto podnieść należy, że strona postępowania działania mające na celu zmianę dotychczas wprowadzonych u siebie regulacji związanych z COVID-19 wprowadziła dopiero w lipcu 2020 r., a zatem ze znacznym opóźnieniem w stosunku do pojawienia się przeszkody jaką jest COVID-19, co wskazuje na przyczynienie się strony postępowania do powstałego opóźnienia poprzez nieprawidłowe zarządzanie swoim przedsiębiorstwem, a w jego wyniku do nieprzekazania dowodów wykonania postanowienia w terminie, co wprost przełożyło się na podejmowane przez nią działania w toku postępowania. Co więcej

strona postępowania nie wskazała w jaki konkretnie sposób wystąpienie epidemii COVID-19 przyczyniło się do zwłoki w jej działaniu.

Wbrew twierdzeniu pełnomocnika strony postępowania, ocena wykonania postanowienia Prezesa UOKiK w terminie odnosi się nie tylko do samego faktu podjęcia działań, co do terminowego przekazania organowi dowodów wykonania tegoż postanowienia.

Zgodnie bowiem zaś z art. 82 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku Organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie, w drodze postanowienia, wzywa stronę postępowania do:

- 1) usunięcia niezgodności wyrobu z wymaganiami lub niezgodności formalnych,
- 2) wycofania wyrobu z obrotu lub użytku,
- 3) zaprzestania udostępniania wyrobu,
- 4) odzyskania wyrobu,
- 5) zniszczenia wyrobu lub
- 6) powiadomienia konsumentów lub innych użytkowników o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami, określając termin i sposób powiadomienia - wyznaczając termin na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie tego postanowienia.

Dokonując interpretacji ww. przepisu należy zatem stwierdzić, że termin wyznaczony postanowieniem odnosi się nie tylko do podjęcia określonych działań, lecz również do przekazania dowodów ich podjęcia w wyznaczonym terminie, czego strona postępowania nie uczyniła.

Prezes UOKiK ocenia zatem co do zasady pozytywnie działania podjęte przez stronę postępowania, które doprowadziły do uzyskania kompletnego materiału dowodowego na okoliczność wycofania wyrobu z obrotu, niemniej jednak należy mieć na względzie, że dowody tych działań nie zostały przekazane w wyznaczonym terminie.

Przy określeniu wysokości kary pieniężnej organ nadzoru rynku wziął pod uwagę również wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży spawarki inwertorowej STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych wyrobów (z uwzględnieniem zwrotów), które nie spełniają wymagań rozporządzenia oraz jednostkowej ceny sprzedaży sprzętu elektrycznego,

wskazanej przez stronę postępowania, tj.: zł. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że korzyść majątkowa ze sprzedaży spawarki inwertorowej STHOR 73205 rok produkcji 2017 kod EAN 5906083732058 wyniosła zł. Tak ustaloną korzyść majątkową organ nadzoru rynku prowadzący postępowanie wzięt pod uwagę wymierzając administracyjną karę pieniężną.

Strona postępowania zakwestionowała wyżej wskazany i zastosowany przez Prezesa UOKiK sposób ustalania korzyści, wyjaśniając, *„że jest to łączna kwota uzyskana ze sprzedaży przedmiotowej spawarki, jednak nie jest to kwota osiągniętej przez Spółkę korzyści. Spółka dokonała zakupu 900 sztuk przedmiotowej spawarki od YATO TOOLS (SHANGHAI) CO.LTD. za kwotę USD w dniu 10 października 2017 roku, co przy kursie średnim NBP z tego dnia wynoszącym 3,6468 zł stanowi równowartość kwoty zł. Korzyść osiągnięta przez Spółkę z tytułu sprzedaży spawarki wynosi więc około zł”*. Ponadto w piśmie z 9 listopada strona postępowania wskazała, że dokumenty potwierdzające utylizację *„potwierdzają błędne ustalenia przez organ wartości uzyskanej przez Spółkę korzyści na . Niezależnie od tego, że osiągnięta korzyść powinna zostać ustalona po odliczeniu kosztów nabycia produktów (...), korzyść ta została także zmniejszona poprzez utylizację zwróconych produktów (...) w ocenie Spółki wartość zutyliczowanych produktów dodatkowo pomniejsza uzyskaną przez Spółkę korzyść, co powinno zostać uwzględnione przez organ przy rozpoznaniu ewentualnego wniosku o miarkowanie kary”*.

W ocenie Prezesa UOKiK takie wyliczenie w swojej naturze zbliżone jest bardziej do definicji „zysku” niż korzyści i nie znajduje zastosowania w przypadku kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, ze względu na fakt, iż wymierzane w oparciu o tak wyliczoną korzyść majątkową kary pieniężne miałyby wymiar iluzoryczny i nie spełniłyby swojego prewencyjno - represyjnego celu. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w podobnej sytuacji, odnosząc się do definicji korzyści jaką strona osiągnęła oraz sposobu jej określania przez Prezesa UOKiK, w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r. VI SA/Wa 3522/13, wskazano, iż *„Odnosząc się do przekonania skarżącej, że przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK - zamiast korzyści majątkowej, której skarżąca nie osiągnęła - powinien uwzględnić*

poniesione przez nią straty finansowe należy uznać je za błędne. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi, że wysokość kary pieniężnej ustala się uwzględniając w szczególności stopień i okoliczności naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązków. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie nakłada natomiast na Prezesa UOKiK obowiązku posiłkowania się przy określaniu wysokości kary pieniężnej dochodem czy zyskiem uzyskanym przez przedsiębiorcę. Pojęcie korzyści majątkowej zostało zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem czy zyskiem, do którego odwołuje się skarżąca. Cywilistyczne rozumienie pojęcia "korzyści majątkowej" na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zdaniem Sądu zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Posłużenie się przez organ pomocniczo wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa jest w ocenie Sądu prawidłowe na gruncie cytowanej ustawy. Przyjęcie przedstawionej przez skarżącą wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów. Podkreślenia wymaga przy tym, że kryterium to miało jedynie charakter pomocniczy, a określając wysokość kary organ nadzoru wziął również pod uwagę szereg innych okoliczności określonych w zaskarżonej decyzji. Konsekwencją powyższego przyjęcia jest uznanie, iż wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni na wysokość kary i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia (tak też tut. Sąd w wyroku z dnia 8 lutego 2011 r., VI SA/WA 2423/10). Tak więc nakładana na stronę kara pieniężna nie stanowi korzyści rozumianej jako proporcjonalnej lub procentowej części uzyskanego ze sprzedaży wyrobu niezgodnego z wymaganiami dochodu, lecz stanowi jako przesłanka wymiaru kary punkt odniesienia dla ustalenia wysokości kary na takim poziomie,

aby była ona dla strony proporcjonalnie dotkliwa i spełniła swój prewencyjno - represyjny cel. Ze względu na zastosowanie prezentowanego powyżej sposobu określania korzyści nie znajduje uznania Prezesa UOKiK argumentacja strony postępowania, zgodnie z którą uzyskana korzyść pomniejszona powinna zostać o koszt, jaki poniosła z tytułu utylizacji wyrobów. Na marginesie wskazać należy, że jak ustalono w toku postępowania I instancji, strona postępowania wycofała z obrotu 116 sztuk spawarki, zatem nie przekazała do utylizacji całego stanu magazynowego, w którego posiadaniu powinna się znajdować. Ponadto działanie to podjęto już po nałożeniu na stronę administracyjnej kary pieniężnej, zatem nie może wpłynąć na wysokość nałożonej kary. Rozpatrując je jako przesłankę wymiaru kary, organ mógłby uwzględnić je w ramach współpracy strony postępowania z organem. Niemniej jednak ze względu na fakt, że podjęto je po wydaniu zaskarżonej decyzji, w ocenie organu nie jest ono działaniem dobrowolnym i nie wynika z woli współpracy przedsiębiorcy, lecz jest naturalną konsekwencją przeprowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania.

Odnosząc się zaś do przesłanki dotyczącej współpracy przedsiębiorcy z organem nadzoru rynku, w szczególności przyczynienia się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania stwierdzić należy, że w wyznaczonym przez Prezesa UOKiK postanowieniem z 16 marca 2020 r. 60-dniowym terminie, strona postępowania nie przekazała żadnych dowodów na okoliczność podjętych działań dobrowolnych. Niemniej jednak, przy wymiarze kary Prezes UOKiK uwzględnił fakt, iż przedsiębiorca przedłożył kompletny materiał dowodowy przed wydaniem decyzji w sprawie wprowadzenia do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami i nakładającej karę pieniężną. Pomimo przekazania go po upływie wyznaczonego terminu, działania mające na celu wycofanie wyrobów z obrotu podjęte zostały bez zbędnej zwłoki, co potwierdzają daty wystawienia części faktur korygujących oraz złożonych przez odbiorców oświadczeń. Uwzględniono również wyjaśnienia strony postępowania dotyczące braku jej winy przy dochowaniu terminu na przedłożenie dowodów, spowodowane epidemią COVID-19, która wpłynęła na opóźnienia w korespondencji z kontrahentami oraz utrudnienia w funkcjonowaniu podmiotów gospodarczych.

Zgodnie z art. 97 ust. 4 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w następujących przypadkach:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona kara pieniężna, lub
- 3) strona przedstawiła w wyznaczonym terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Dokonując rozważań w związku z zarzutem strony postępowania odnoszącym się do stwierdzenia, że waga naruszenia prawa była znikoma, co z kolei strona postępowania wywodzi m.in. powołując się na komentarz do kodeksu postępowania administracyjnego A. Cebera, J.G. Firlus [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. II, red. H. Krysiak-Sudyka, Warszawa 2019, art. 189(d), stwierdzić należy, że organ nie może podzielić stanowiska, jakoby określając wagę naruszenia prawa na gruncie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku bez znaczenia pozostawały takie okoliczności jak ilość wyrobu wprowadzonego do obrotu czy też czas naruszenia. Zauważyć należy bowiem, że przywołany komentarz odnosi się stricte do regulacji K.p.a. i nie bierze pod uwagę przepisów nadzoru rynku wyrobów, a w przypadku ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku ocena wagi i okoliczności naruszenia prawa są

nierozłącznie związane między innymi z tymi właśnie elementami. Powyższe wynika pośrednio z art. 97 ust. 3 pkt 1 tejże ustawy, gdzie określono jak rozumiane powinny zostać waga i okoliczności naruszenia prawa. Ponadto nie sposób zgodzić się z sugerowaną możliwością uznania niezgodności spawarki stwarzającej zagrożenie przeciążenia wtyczki i przegrzania elementów obwodu zasilania oraz uszkodzenia izolacji lub wystąpienia pożaru jako błahej. Zagrożenie wystąpieniem pożaru, będące wynikiem nieprawidłowego zastosowania elementów wyrobu, a tym samym zagrożenia w mniejszym lub większym stopniu życia lub zdrowia użytkowników potraktować należy w ocenie organu jako istotne naruszenie prawa. Wziąć należy bowiem pod uwagę, że urządzenie to może być również używane w halach lub warsztatach, tj. w miejscach w których przechowuje się m.in. różne łatwopalne substancje. Producent powinien mieć zatem na uwadze możliwość spowodowania nie tylko szkody bezpośredniej polegającej na zagrożeniu pożarem i uszkodzeniu urządzenia, lecz również na możliwość wywołania daleko idących skutków będących pośrednio wynikiem wywołanego pożaru. Odnosząc się zaś do twierdzenia skarżącej, że nie otrzymała żadnej informacji o wystąpieniu takiego zdarzenia, stwierdzić należy że nie oznacza to, iż nigdy to niego nie doszło, a samo zagrożenie nie występuje lub może zostać uznane za błahe. Organ zwraca jednocześnie uwagę na fakt, że strona postępowania w deklaracji zgodności oświadczyła, że wyrób jest zgodny z normą PN-EN 60974-1:2013-4, która pozwala na określenie m.in. okoliczności czy wyrób spełnia normy bezpieczeństwa. Bowiem jednym z celów nadzoru rynku wyrobów jest zapewnienie, że wyroby są zgodne z wymaganiami, a więc m.in. nie stwarzają zagrożenia. Strona postępowania nie zdołała zapewnić, że wprowadzony przez nią do obrotu wyrób spełnił określone dla niego wymagania, a wyniki badań dają podstawę do stwierdzenia, że może powodować realne zagrożenie dla jego użytkowników. Nie sposób bowiem uznać, że zagrożenie wywołaniem pożaru nie jest zagrożeniem istotnym. Z tego względu organ nie podziela stanowiska strony postępowania i odmawia uznania, że waga naruszenia prawa jest znikoma.

Stronę postępowania przywołała również fakt, że odbiorcami spawarek są zazwyczaj przedsiębiorcy lub zaawansowani majsterkowicze. W ocenie organu taka okoliczność nie może być brana pod uwagę przy ocenie wagi naruszenia prawa w niniejszej sprawie. Przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku,

jak również wszystkich aktów wykonawczych do ww. ustawy nie rozróżniają wymagań dla wyrobów w zależności od poziomu wiedzy czy też zaawansowania technicznego finalnego odbiorcy. Celem nadzoru rynku wyrobów jest zapewnienie, że każdy jeden egzemplarz, który znajdzie się na rynku, bez względu na użytkownika u którego znajdzie się na końcu ścieżki swojej dystrybucji powinien spełniać wymagania. Abstrahując od powyższego strona postępowania nie udowodniła, aby spawarki rzeczywiście trafiły wyłącznie do przedsiębiorców, których profil działalności wiąże się z koniecznością używania spawarki.

W ocenie organu nie ma również wątpliwości co do treści normy prawnej zawartej w art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Pomimo zaprzestania naruszania prawa przez stronę postępowania, Prezes UOKiK uznał, iż w niniejszej sprawie przesłanka znikomego naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania zakupiła od chińskiego przedsiębiorcy 900 sztuk wyrobu, a następnie udostępniła go na podstawie faktur w okresie od grudnia 2017 r. do listopada 2019 r., zatem naruszenie nie miało charakteru krótkotrwałego, a jego zasięg był znaczny ze względu na ilość zakupionych przez kontrahentów wyrobów w celu dalszej dystrybucji. Podkreślić należy, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wyrób stwarzający ryzyko wystąpienia pożaru i pomimo wycofania z obrotu 116 sztuk wyrobu zachodzi prawdopodobieństwo, iż pozostała ilość wyrobów została zakupiona przez konsumentów, którzy są narażeni na zagrożenia stwarzane przez wskazany sprzęt elektryczny. W konsekwencji, dobro chronione jakim jest zdrowie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone. Strona postępowania nie przedłożyła w wyznaczonym terminie 60 dni wymaganego materiału dowodowego, zatem zastosowanie dyspozycji przepisu art. 97 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku i odstąpienie od nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej nie znajduje uzasadnienia, a wydanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej jest w tym przypadku obligatoryjne. Mając na względzie, że postanowienie z 16 marca 2020 r. wyznaczające 60 - dniowy termin na przedłożenie dowodów wykonania tego postanowienia w zakresie wycofania wyrobu z obrotu i powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach z wymaganiami, doręczone zostało stronie postępowania 27 marca 2020 r. i przy uwzględnieniu okoliczności zawieszenia terminów w postępowaniach

administracyjnych spowodowanych stanem epidemii, termin na przedstawienie wymaganych dowodów przypadał na 19 lipca 2020 r. (niedziela) - dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, to termin na przekazanie wymaganych dowodów upływał z dniem 20 lipca 2020 r. Na podstawie stanu faktycznego sprawy stwierdzić należy, iż w wyznaczonym terminie strona postępowania nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność podjętych działań dobrowolnych, ponieważ materiał dowodowy przedłożony został przy pismach z 14 sierpnia i 3 września 2020 r.

W odniesieniu do możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, przewidzianej w art. 97 ust. 4 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą w zakresie wskazanym w tym przepisie, w związku z czym nie było możliwe jego zastosowanie.

Rozważając ponownie wysokość nałożonej administracyjnej kary pieniężnej przy uwzględnieniu zarówno okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść przedsiębiorcy oraz mając na uwadze zarzuty złożone we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK stwierdził, iż waga naruszenia prawa nie może zostać określona jako znikoma, a zagrożenie powodowane przez wyrób jako błahe, a w świetle przesłanek określonych w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, zasadne jest nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami w wysokości 18 000 zł (na poziomie 18 % wysokości maksymalnego ustawowego zagrożenia karą), celem zachowania proporcjonalności dolegliwości kar w stosunku do przewinienia. Prezes UOKiK nie uznał, aby w świetle przedstawionych zarzutów zachodziły podstawy do rewizji nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej.

Prezes UOKiK uznał, że kara pieniężna określona w sentencji decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń i spełni przede wszystkim swój cel prewencyjno-represyjny skłaniając przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku postępowania.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od

dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa UOKiK (art. 3 § 2 pkt 1, art. 13 § 1 i § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325).

W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia w zakresie kary pieniężnej zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

1. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
2. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
3. jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten

wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

*Prezes
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Tomasz Chróstny*

